

Ημερολόγιον

Ημερολόγιον των Κυριών

Γκαίτε [Johann Wolfgang von Goethe]

Έρωτος ιδιοτροπία [Die Laune des Verliebten]

Ποιμενικόν δράμα εις μίαν πράξιν

Μετάφραση: Θηρεσία Αμπελά

Ημερολόγιον και Ημερολόγιον των Κυριών, Αθήνα (1899), σ. 93-119

ΕΡΩΝΤΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ

ΓΚΑΙΤΕ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΓΛΗ, ΑΜΙΝΗ, ΕΡΕΙΔΩΝ, ΔΑΜΩΝ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄμινη καὶ Αἴγλη πρὸς τὸ ἐν μέρος τῆς σκηνῆς καθήμεναι εὐλόουσι στεφάνους. Προσέρχεται ὁ Λάμων καλαθίσκον ἀνθέων κειζών.

Λάμων. — (Τὸν καλαθίσκον θέτων χαμαί). Ἴδου καὶ ἄλλα ἄνθη.

Αἴγλη. — Καλῶς!

Λάμων. — Ἴδετε ὅμως πόσον ὠραῖα εἶναι! Τὸ γαρφαλλο ἔφερον διὰ σέ.

Αἴγλη. — Τὸ ῥόδον!

Λάμων. — Ὅχι, φίλη μου! Σήμερον προσφέρω εἰς τὴν Ἀμίνην τὸ σπανιώτατον τοῦ ἔτους τούτου· εὐχαρίστως βλέπω τὸ ῥόδον ἐπὶ μελανῆς κόμης.

Αἴγλη. — Καὶ τοῦτο δὰ πρέπει νὰ ὀνομάσω ὑποχρεωτικόν, εὐγενές.

Λάμων. — Πόσον ἤδη χρόνον μὲ ἀγαπᾶς, καὶ ὅμως

δὲν μὲ ἐγνώρισες ; Εἰξεύρω πολὺ καλὰ, ὅτι ἐμὲ μόνον ἀγαπᾷς, καὶ ὅτι αὕτη ἡ πρόθυμος καρδία εἶναι ἰδίαν σου διὰ βίου. Τὸ εἰξεύρεις. Καὶ ὅμως ἀπαιτεῖς ἀκόμη μὲ δεσμεύης ; Εἶναι ἄρα γε ἀξιόμειπτον τὸ νὰ εὖρηται καὶ ἄλλαι ὥραιαι ; Δὲν σ' ἐμποδίζω καθόλου νὰ εἴπῃς ὅτι οὗτος εἶναι ὥραϊος, αὐτὸς εὐγενής, ἐκεῖνος χαρῆς ὁμολογῶ τοῦτο, δὲν θέλω νὰ ἦμαι κακός.

Αἴγλη. — Μὴν ἦσαι οὐδ' ἐγὼ θέλω νὰ ἦμαι τοιαύτη. Ὅμως ἀμφοτέροι σφάλλομεν. Μάλιστα μὲ φαιδρὸν πρόσωπον τείνω φιλήκοον οὐς εἰς τινὰς, καὶ σὺ δὲ εὐχαρίστως κρυφομιλεῖς εἰς τινὰς ποιμενίδας, ἀπούσης ἐπιθυμίας. Εὐκόλον εἶναι νὰ κρατῇ τις τὰς ἐπιθυμίας του, ὅχι τὰς ἀστειότητας. Πρὸ τῆς ἀστασίας ἅς φυλαχθῶμεν μὴ ἡ κουφότης μᾶς καταλάβῃ ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας ἐπιδοκίμασαι διακρίομαι ὀλιγώτερον σοῦ.

(Πρὸς τὴν Ἀμίνην) Σὺ μᾶς περιγελάῃς ! Τί σκέπτεσαι, φιλτάτη, λέγε !

Ἀμίνη. — Ὅχι πολλὰ πράγματα.

Αἴγλη. — Ἰκανά, ἴν' ἀναμετρήσω τὴν εὐτυχίαν μου καὶ τὴν ἰδικήν σου βάσανον.

Ἀμίνη. — Πῶς λέγεις ;

Αἴγλη. — Πῶς λέγω ; Ἄντι νὰ διασκεδάζωμεν τὸν καιρὸν ἡμῶν μὲ παιγνίδια, ἀντὶ νὰ φεύγῃ τοῦ ἐρώτου ἡ νωθρότης, ὅταν γελῶμεν, ἄρχεται ἡ βάσανός σου, ὅταν βλέπῃ ὁ ἐρωμένος σου. Οὐδέποτε ἡ ἰδιοτροπία εἰς ἀνθρώπον ἦτο μεγαλειτέρα. Νομίζεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ; Οὐκ οὐχί, γινώσκω αὐτὸν κάλλιον σοῦ. Βλέπει ὅτι ὑποτάσσει καὶ διὰ τοῦτο σὲ ἀγαπᾷ ὁ τύραννος, ἵνα ἔχῃ τὸν τὸν ὁποῖον νὰ δύναται νὰ διατάσῃ.

Ἀμίνη. — Ἄχ ! συχνὰ ὑποτάσσεται εἰς ἐμὲ.

Αἴγλη. — Διὰ νὰ σὲ διατάξῃ πάλιν. Δὲν εἶσαι ἡναγασμένη νὰ ὑποκλιέπῃς πᾶν βλέμμα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν

ου; ἐχάρισες εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἧτις ἐτέθη ὑπὸ τῆς
 ἰσχύος; εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν, ἵνα θέλγη καὶ ταπεινοὶ τὸν
 ἄδρα. Πρέπει δὲ νὰ ἐκλαμβάνῃς σεαυτὴν εὐτυχῆ, ἂν
 ἄλλον καὶ εὐπροσίγγορος φαίνεται. Τὸ μέτωπον ἔχει πλη-
 ρῆς φρυτίδων, τὰς ὄφρεις συνεσπασμένας, τοὺς ὀφθαλμοὺς
 πυγνούς, ἀγρίους, τὰ χεῖλη ἐξωγκωμένα, ἰδοὺ ἀξιάγα-
 τος εἰκὼν τὴν ὁποίαν καθ' ἐκάστην παρουσιάζει, μέ-
 ρει οὐ παρακλήσεις, ἀσπασμοί, παράπονα ἀποδιώξωσι
 ἐν ψυχρὸν χειμέριον ἄνεμον ἀπὸ τοῦ μετώπου αὐτοῦ.

Ἀμίνη. — Σὺ δὲν τὸν γνωρίζεις καλῶς, σὺ δὲν ἠγά-
 πησες αὐτόν. Δὲν εἶναι ἰδιοτροπία ἢ συννεφοῦσα τὸ μέ-
 τωπόν του, ἢ τῆς καρδίας του βάσανος εἶναι δύστροπός
 ἢ ἀνία, ἧτις ἐπισκιαίνει αὐτοῦ τε καὶ ἐμοῦ τὰς ὠραιότη-
 τας τοῦ ἔαρος ἡμέρας· καὶ ὅμως τέρπομαι, διότι, ὅταν
 εἶμι μόνον μὲ ἴδη, ὅταν αἰσθάνεται τὰς θωπείας μου, τα-
 χύς ἐξαφανίζεται ἡ ἰδιοτροπία του.

Ἀίγλη. — Ἀληθῶς μέγα εὐτύχημα, οὗ τινος ἠδύνατό
 νὰ στερηθῆ. Ὅμως ὠνόμασέ μοι τὴν εὐχαρίστησιν,
 ἢ ποτε σοὶ παρέσχε; Πῶς ἔπαλλεν ἡ καρδία σου, ὅτε
 ἔγινετο λόγος περὶ χοροῦ· ὁ τρισφίλητός σου φεύγει τὸν
 χορὸν, καὶ παρασύρει καὶ σὲ δυστυχῆ. Δὲν εἶναι θαυμα-
 στήν, ὅτι δὲν ὑποφέρει νὰ σὲ βλέπῃ εἰς ἐορτήν, ἀφοῦ
 ἔδεικε τοῦ λειμῶνος τὴν γλόβην, ἣν πατεῖς, καὶ μισεῖ τὸ
 πηλόν, ὅπερ ἀγαπᾷς ὡς ἀντεραστήν· πῶς ἤθελεν εἶναι
 ἄσπυρος, ἂν τις ἄλλος σ' ἐνηγκαλίζετο, καὶ μάλιστα ὅτε
 εἶς τὴν σειρὰν τοῦ κύκλου μετὰ σοῦ περιστρέφεται θλί-
 βων σε τρυφερῶς πρὸς ἑαυτόν, καὶ ἐρωτικῶς ψιθυρίζων
 λόγους.

Ἀμίνη. — Μὴν εἶσαι ἄδικος· διότι τὴν ἐορτὴν αὐτήν,
 ἐπειδὴ εἰς τοῦτο τὸν παρεκάλεσα, μὲ ἀφίνει νὰ συνεορ-
 τάω μεθ' ὑμῶν.

Ἀίγλη. — Θὰ τὸ μετανοήσης.

Αμίνη. — Πῶς ;

Αἴγλη. — Διατί δὲν ἔρχεται λοιπόν ;

Αμίνη. — Δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν χορόν.

Αἴγλη. — *Ὅχι, τοῦτο εἶναι μία πανουργία. Ἐάντις στρέψης εὐθυμος, ἄρχεται ἡμιγλευάζων. Ἄναμφιβόλως ἦσθε πολὺ εὐθυμοί ; — Πολύ. — Ἐκάματε πολὺ καὶ ἔπαιξατε ; Ἐὰν ἐνέχυρα ; — Ἄληθως ! — Ἦτο καὶ Δαμοσίτιος παρών ; Καὶ ἐχορεύσατε ; — Περὶ τὸ δένδρον. — Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἔβλεπα. Βεβαίως ἐχόρευε πολὺ ὥραϊα ; Τί τῷ ἔδωκες ὡς ἀμοιβήν ;

Αμίνη. (μειδιῶσα) — Ναί.

Αἴγλη. — Γελᾷς ;

Αμίνη. — Ναί φίλη, διότι τοιοῦτος εἶναι ὅλος ὁ χορὸς σου. Καὶ ἄλλα ἄνθη !

Λάμων. — Ἴδου τὰ ἄριστα πάντων.

Αμίνη. — Καὶ ὅμως μὲ χαρὰν βλέπω αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν κόσμον ὅλον δι' ἐν μου βλέμμα· εἰς τὴν ζηλοτυπίαν ταύτην βλέπω πόσον μὲ ἐκτιμᾷ ὁ πεφιλημένος μου τὴν δὲ μικρὰν μου ὑπερηφάνειαν ἀντισταθμίζει πρὸς βάσανος.

Αἴγλη. — Παιδίον, σὲ οἰκτείρω· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆς πλέον, διότι ἀγαπᾷς τὴν δυστυχίαν σου, θορυβάζεις μὲ τὰς ἀλύσεις σου καὶ προσπαθεῖς νὰ πείσης σεαυτὸν ὅτι εἶναι μουσική.

Αμίνη. — Μία ταινία μοὶ λείπει ἀκόμη διὰ φύγαν.

Αἴγλη (πρὸς τὸν Λάμωνα). — Μοὶ ἀφῆρσες μίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ Μαΐου κατὰ τὴν ἐπέτειον τὴν τοῦ ἔαρος.

Λάμων. — Θὰ τὴν φέρω.

Αἴγλη. — Νὰ ἐπιστρέψης ταχέως.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αἴγλη, Ἀμίνη

Ἀμίνη. — Δὲν τιμᾶ πολὺ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῷ δω-
ρεῖται ἢ ἐρωμένη του.

Αἴγλη. — Καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν δὲν ἀρέσκει, ὅπως ὁ
καρμένος μου σκέπτεται ἐλάχιστα συγκινοῦσιν αὐτὸν αἱ
ἐρωτος παιδιαί, αἰτινες, ὅσον μικραὶ καὶ ἂν ἦναι,
καρρύνουσιν εὐχίσθητον καρδίαν. Ὅμως, φίλη, πιστευσόν
με ὅτι εἶναι ὀλιγωτέρᾳ βάσανος τὸ μὴ πολὺ ἀγαπᾶσθαι,
ἢ τὸ λίαν ἀγαπᾶσθαι. Εὐχαρίστως ἐπαινῶ τὴν πίστιν,
καὶ πρέπει νὰ δώσῃ εἰς τὸν βίον ἡμῶν τὴν πλήρη ἡσυ-
χίαν μετὰ πλήρους ἀσφαλείας.

Ἀμίνη. — Ἄχ, φίλη! πολὺτιμος εἶναι τοιαύτη τρυ-
φή καρδία. Καὶ μὲ θλίβει μὲν συνεχῶς, οὐχ ἥττον συγ-
καί αὐτὸν καὶ ἡ ἐμὴ ὀδύνη. Μὲ ὄνειδίζει διὰ κάτι τι,
ἐπιφέρει νὰ μὲ θλίβῃ, τότε ὀφείλω ἐγὼ μίαν μόνην λέξιν,
ἢ ἀγαθὴν λέξιν νὰ εἶπω, καὶ ἀμέσως μετανοεῖ, τὸ φί-
λον, τὸ ἄγριον ἐξαφανίζεται, κλαίει δὲ μάλιστα μετ'
ἐμοῦ, ἂν μὲ ἴδῃ κλαίουσιν, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου
ἐκείνος καὶ παρακαλῶν ζητεῖ συγγνώμην.

Αἴγλη. — Καὶ συγχωρεῖς αὐτόν;

Ἀμίνη. — Πάντοτε.

Αἴγλη. — Καὶ δὲν καλεῖται τοῦτο ἄθλιος βίος; νὰ
παρωρῶμεν ἀείποτε τὸν ἐραστήν, ὅστις ἀείποτε μᾶς ὀ-
νειδίζει, νὰ μοχθῶμεν περὶ ἐρωτος καὶ οὐδέποτε ν' ἀντα-
ποδώμεθα!

Ἀμίνη. — Ὅ,τι τις δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ.

Αἴγλη. — Δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ; Δὲν εἶναι δυσ-
κόλιν νὰ μεταπέσωμεν αὐτόν.

Ἀμίνη. — Πῶς τοῦτο;

Αἴγλη. — Θὰ σὲ τὸ διδάξω. Αἰτία τῆς δυστυχίας
σου, τῆς δυσαρρεσκείας τοῦ Ἐρείδωνος. . .

Αμίνη. — Εἶναι ποία ;

Αἴγλη. — Ἡ τρυφερότης σου.

Αμίνη. — Ἐνόμιζον ὅτι αὐτὴ δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ καύτη ἀνταπόδοσιν ἔρωτος.

Αἴγλη. — Πλανᾶσαι ἔσο σκληρὰ καὶ αὐστηρὰ, θὰ τὸν εὖρης τρυφερόν. Δοκίμασον ἅπαξ μόνον, ἔσον αὐτῷ μικρὰς βασάνους. Ὁ ἄθροπος δὲν θέλει ἦναι ἀσφαλής, θέλει νὰ ἀποκτῆ ἀγωνιζόμενος. Ἐργεῖται ὁ Ἐρεῖδων νὰ διέλθῃ ὥραν τινὰ μετὰ σοῦ, γινώσκεις ὅτι καλὰ ὅτι πάντοτε κερδίζει. Τῶν ἀντραστῶν ἐπιβουλῆς δὲν τῷ εἶναι ἐπίφοβος. Γινώσκει ὅτι αὐτὸς ἀγαπᾷ μᾶλλον ὑπὸ σοῦ, ἢ σὺ ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ εὐτυχία εἶναι αὐτὸν παρά πολλή, δι' ἣν καὶ ἀξιογέλαστος. Ἐπειδὴ οὐδὲν δυστύχημα ἔχει, θέλει νὰ γίνῃ δυστυχής. Βλέπεις ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς οὐδὲν μᾶλλον ἢ αὐτόν, καὶ μόνον αὐτὸν ἀγαπᾷ, ἀμφιβάλλει δὲ μόνον, διότι σὺ οὐδὲν παρὰ τὸ ἀμφίβολον. Φέρει πρὸς αὐτὸν οὕτως, ὥστε νὰ πιστέυσῃ ὅτι δύνασαι νὰ στερηθῆς αὐτοῦ. Καὶ θέλει μὲν μὴ πλην τοῦτο δὲν θέλει πολὺ διαρκέσῃ. Τότε θὰ εὐχρηστήσῃ αὐτὸν μᾶλλον ἐν βλέμμα ἢ τῶρα ἐν φίλημα. Πέρον οὕτω, ἵνα μάθῃ νὰ φοβῆται καὶ θὰ γίνῃ εὐτυχής.

Αμίνη. — Ναί, πάντα ταῦτα εἶναι καλὰ· ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὰ φέσω εἰς πέρας.

Αἴγλη. — Τίς θὰ χάσῃ τὸ θάρρος τόσο ἐν κόλῳ παγε εἶσαι παρά πολὺ ἀσθενής. Ἴδὲ ἐκεῖ.

Αμίνη. — Ὁ Ἐρεῖδων μου ;

Αἴγλη. — Ἐσκέρθην τοῦτο. Δυστυχῆς παιδίον! ἔχεται, καὶ ἤδη τρέμεις ὑπὸ χαρᾶς, δὲν πρέπει τοιοῦτον τρόπον· ἐὰν θέλῃς νὰ διορθώσῃς αὐτόν, πρέπει νὰ βλέπῃς πλησιάζοντα ἥσυχος, καὶ ἥσυχον νὰ τὸν ἀκούῃς. Μακρὰν τοῦ στήθους ὁ βρασμός! τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου! καὶ τότε . . .

Ἀμίνη. — ὦ ἄφρες με ἤσυχον! Ἡ Ἀμίνη δὲν ἀγα-
πῶ τοιοῦτοτρόπως.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ἐρείδων (ἔρχεται βραδέως ἐσταυρωμένας ἔχων τὰς
μῖξας).

Ἀμίνη (ἐγείρεται προὔπαντῶσα αὐτόν).

Ἀγλή (καθημένη ἐξακολουθεῖ ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἐρ-
ωτιάν της).

Ἀμίνη. — Φίλτατε Ἐρείδων!

Ἐρείδων (ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της). — Ἀγάπη μου!

Ἀγλή (καθ' ἑαυτήν). — Ἄχ πόσον ἠδύ!

Ἀμίνη. — Τί ὥραϊα ἄνθη! λέγε, φίλε μου, τίς σοὶ τὰ
λοκί;

Ἐρείδων. — Τίς; ἡ ἐρωμένη μου.

Ἀμίνη. — Πῶς; Ἄ, εἶναι τὰ ἰδιικά μου; Τόσον πρόσ-
κα καὶ ἀκμαῖα ἀπὸ χθὲς ἀκόμη;

Ἐρείδων. — Ἐὰν λάβω τι παρὰ σοῦ, τὸ θεωρῶ πολὺ
τιμον. Πλὴν ταῦτα παρ' ἐμοῦ;

Ἀμίνη. — Θὰ τὰ μεταχειρισθῶ εἰς ἐκείνους τοὺς στε-
ρεῖς; διὰ τὴν ἐορτήν.

Ἐρείδων. — Πρὸς τοῦτο! Πόσον θὰ λάμψης! διεγεί-
ραι εἰς μὲν τῶν νεανιῶν τὴν καρδίαν ἔρωτα, εἰς δὲ
τῶν παρθένων φθόνον!

Ἀγλή. — Χαῖρε ὅτι ἀγαπᾶσαι ὑπὸ τόσον τρυφερᾶς
κινήδος, δι' ἣν τοσοῦτον ἐρίζουσιν.

Ἐρείδων. — Δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι εὐτυχής, ὅταν πολ-
λοὶ μὲ φθονῶσι.

Ἀγλή. — Καὶ ὅμως ἐδύνασο· διότι τίς εἶναι ἀσφαλές
στὸν σοῦ;

Ἐρείδων (τῇ Ἀμίνῃ). — Διηγοῦ μοι λοιπὸν τὰ τῆς
ἐρωτῆς; θὰ ἔλθῃ ἄρα καὶ ὁ Δαμοίτιος;

Αἴγλη (ὑπολαμβάνουσα). — Μοὶ τὸ εἶπεν ἤδη ὅτι πλεονάζοντες ἔσμεν, καὶ ἕνα μὲρον δὲν θὰ λείψῃ.

Ἐρείδων (τῇ Ἀμίνῃ). — Εἰπέ μοι, φίλη μου, τί θὰ ἐκλέξῃς συγχορευτήν σου; (ἡ Ἀμίνη σιωπᾷ· ὁ Ἐρείδων στρέφει πρὸς τὴν Αἴγλην). ὦ φρόντισον, δὲς τῇ τῇ ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τῇ εἶναι ὁ ἀγαπητότατος.

Ἀμίνη. — Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, φίλε μου, διότι ἐγὼ θὰ ἦσαι παρών.

Αἴγλη. — Ὅχι· ἄκουσον, Ἐρείδων, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑπομείνω, τίνα ἡδονὴν αἰσθάνεσαι νὰ ταλαιπωρῶ οὕτω τὴν Ἀμίνην; Ἄφες αὐτήν, ἐὰν νομίζῃς ὅτι παραβαίνει τὴν πίστιν· πιστεύεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, καλῶς τὴν ἀγαπᾷ, ἵνα μὴ ταλαιπωρῆ αὐτήν.

Ἐρείδων. — Μὰ δὲν τὴν ταλαιπωρῶ.

Αἴγλη. — Πῶς; τέρπεις αὐτήν οὕτω πως; ἐκ ζήλου τυπίας νὰ φέρῃς λύπην εἰς τὴν διασκέδασιν αὐτῆς, νὰ ἀφιβάλλῃς πάντοτε, ἀφ' οὗ αὕτη οὐδέποτε σοὶ παρέργον ἀφορμὴν, ἵνα . . .

Ἐρείδων. — Καὶ ἐγγυᾶσαι λοιπὸν σὺ ὅτι ἀληθῶς ἀγαπᾷ;

Ἀμίνη. — Ἐγὼ νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ! ἐγὼ!

Ἐρείδων. — Πότε μὲ ἐδίδαξες νὰ τὸ πιστεύσω; Ἄφες νὰ τῷ ἀρπάσῃ ὁ θρασὺς Λάμων τὴν ἀνοδοδέσμιον· τίς ἐδέξατο τὴν ὡραίαν ταινίαν ἀπὸ τοῦ νεανίου θύου σου;

Ἀμίνη. — Ἐρείδων μου!

Ἐρείδων. — Δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν τὸ ἔκαμες; Ἄφες τὴν μειψας αὐτοῦς ἄρά γε; ὦ ναί, σὺ εἰξεύρεις νὰ ἀσπίδῃς.

Ἀμίνη. — Φίλτατέ μοι! δὲν εἰξεύρεις;

Αἴγλη. — ὦ σιώπα, δὲν θέλει νὰ εἰξεύρῃ τίποτε. Ὅ, τι δύνασαι νὰ τῷ εἴπῃς, τὸ εἶπες πρὸ πολλοῦ, τὸ

ουσε, καὶ ὁμῶς ἐκ νέου σὲ ἐμέμφθη. Τί σὲ ὠφελεῖ τοῦ-
 τῆ; Δύνασαι καὶ σήμερον ἅπαξ ἔτι νὰ τοῦ τὸ εἶπης;
 ἀπέλθη μὲν ἡσυχος, ἀλλ' αὔριον πάλιν θὰ σὲ μεμφθῆ.

Ἐρείδων. — Καὶ τοῦτο ἴσως δικαίως.

Ἀμίνη. — Δικαίως; Ἐγὼ νὰ ἦμαι ἄπιστος; Ἡ Ἄ-
 μίνη εἰς σέ; Φίλε μου, δύνασαι νὰ τὸ πιστεύσης;

Ἐρείδων. — Οὐχί· δὲν δύναμαι, δὲν θέλω.

Ἀμίνη. — Σοὶ ἔδωκα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου ἀφορ-
 τὴν;

Ἐρείδων. — Πολλάκις.

Ἀμίνη. — Πότε ἤμην ἄπιστος;

Ἐρείδων. — Οὐδέποτε! Τοῦτο δὰ εἶναι, ὅπερ μὲ
 ἀπαντῆσει. Ἐκ προθέσεως οὐδέποτε, ἐκ κουφότητος αἰεί-
 ποτε ἔπταισας. Ἐκεῖνο, ὅπερ εἰς ἐμὲ φαίνεται σοβαρόν,
 ἐκλαμβάνεις μικρόν τι. Ἐκεῖνο ὅπερ λυπεῖ ἐμέ, οὐ-
 δὲν σημαίνει παρὰ σοί.

Ἀίγλη. — Καλῶς! ἐὰν ἡ Ἀμίνη εὐκόλως ὑποφέρει
 ταῦτα, τότε, λέγε, τί βλάπτει σέ;

Ἐρείδων. — Πολλάκις ταῦτα ἠρώτησε καὶ βεβαίως
 βιάπτουσιν.

Ἀίγλη. — Τί λοιπόν; Ἡ Ἀμίνη οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέ-
 ψῃ πολλὰ εἰς ἄλλους.

Ἐρείδων. — Πρὸς ὑποψίαν ἐλάχιστα, παρὰ πολλὰ ὅ-
 πως ὅπως πιστεύσω αὐτὴν πιστήν.

Ἀίγλη. — Σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἢ ὅσον ποτὲ ἠγά-
 πησαι γυναικεῖα καρδία.

Ἐρείδων. — Καὶ ἀγαπᾷ τὸν χορόν, τὴν διασκέδασιν,
 τὴν ἀστειολογίαν τόσον πολὺ, ὅσον καὶ ἐμέ.

Ἀίγλη. — Ὁ μὴ δυνάμενος ταῦτα νὰ ὑπομένῃ, ἄς
 ἐγαπήσῃ τὰς μητέρας ἡμῶν!

Ἀμίνη. — Σιώπα, Αἴγλη! Ἐρείδων, παῦσαι νὰ μὲ
 ἐρωτῆς! Ἐρώτα τοὺς φίλους ἡμῶν μόνον πόσον σὲ ἐ-

συλλογιζόμεν, ὅτε ἴσα ἴσα μακρὰν σοῦ ὄντες ἐφλυαρ-
 μεν καὶ ἐγελωμέν· πόσον συχνὰ μὲ λύπην, ἥτις ἀπέδωκε
 τὴν εὐθυμίαν μου, διότι δὲν ἦσο μετ' ἐμοῦ, ἠρώτων, τί
 ἄρά γε νὰ κάμνη; Ὡ εἰάν δὲν τὸ πιττεύης, ἐλθὲ σήμε-
 ρον μετ' ἐμοῦ ἐκεῖ, καὶ τότε εἰπέ ἄπαξ ἔτι ὅτι εἶμαι
 ἄπιστος εἰς σέ. Θὰ χρεύσω μόνον μετὰ σοῦ, καθόλου
 δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, σὲ μόνον ὁ βραχίων οὗτος, σὲ μόνον
 χεῖρ αὐτὴ θὰ περιβάλη! Ἐάν οἱ τρόποι μου τὴν ἐλα-
 χίστην ὑποψίαν σοὶ δώσουν. . .

Ἐρείδων. — Διότι δύναται τις νὰ ἐκδιάσῃ ἑαυτὸν,
 δὲν ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἀγαπᾷ.

Αἴγλη. — Ἴδὲ τὰ δάκρυά της, αὐτὰ ρέουσι πρὸς τι-
 μὴν σου! οὐδέποτε διενοήθην, ὅτι ἡ καρδία σου ἤθελεν
 εἶναι μέχρι βάθους τόσον κακὴ. Ἡ ἀχαριστία δὲν γνω-
 ρίζει ὄρια, καὶ ἀπαιτεῖ πάντοτε περισσώτερα ὅσω περισ-
 σότερα τῇ δίδονται. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ νὰ μὴ ὑποφέ-
 ρῃ τὰς δι' αὐτὴν μικρὰς τῆς νεότητος χαράς, καὶ αἰ-
 τινες ἄλλως εἶναι ὅλως ἀθῶαι, κυριεύουσιν ἐναλλάξ τὴν
 ἀξιομίσητον καρδίαν σου. Δὲν σὲ συγκινεῖ ὁ ἔρωσ τῆς,
 δὲν σὲ συγκινεῖ ὁ πόνος της. Αὕτη μοὶ εἶναι πολὺτιμος,
 δι' ὃ ὀφείλεις τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ τὴν λυπῆς. Δύσκολον θὰ
 εἶναι νὰ σὲ ἀποφύγῃ, δυσκολώτερον ὅμως νὰ σὲ ἀγαπᾷ.

Ἀμίνη (καθ' ἑαυτήν). — Ἄχ! διατί ἡ καρδία μου
 νὰ ἦναι τόσον πλήρης ἔρωτος.

Ἐρείδων (ἴσταται πρὸς στιγμὴν ἠτυχος, εἶτα πλησι-
 ζεῖ περιδεῆς τὴν Ἀμίνην καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρά της).
 — Ἀμίνη! Φιλιάτη μου, δύνασαι ἀκόμη νὰ μὲ συγ-
 χωρῆς;

Ἀμίνη. — Ἄχ, δὲν σοὶ τὸ ἀπέδειξα συχνότατα ἤδη;

Ἐρείδων. — Μεγάθυμος, καλλίστη καρδία, ἄφες με
 νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου. . .

Ἀμίνη. — Ἐγέρθητι, Ἐρείδων μου!

Μίγλη. — Τώρα ὄχι τόσας πολλές εὐχαριστήσεις! ἔστι δὲ, τι τις αἰσθάνεται παρὰ πολὺ σφοδρῶς, δὲν αἰσθάνεται ἐπὶ πολὺν χρόνον!

Ἐρείδων. — Καὶ ἡ σφοδρότης αὐτῆ μεθ' ἧς τιμῶ αὐ-

Μίγλη. — Ἦθελεν εἶναι πολὺ μεγαλειότερα εὐτυχία, δὲν ἦτο τόσον μεγάλη. Ἦθέλετε ἡτυχότερα ζῆ καὶ βλάσφημά σας...

Ἐρείδων. — Συγχώρησόν με καὶ τώρα ἀκόμη. Θὰ γίνω φρονιμώτερος.

Ἀμίνη. — Ὑπαγε, ἀγαπητέ μοι Ἐρείδων, νὰ μοὶ παρασκευάσῃς μίαν ἀνθοδέσμη. Πόσον ὠραία θὰ μὲ στοίχῃ, ἐὰν ἦναι ἀπὸ τὴν χειρὰ σου!

Ἐρείδων. — Ἄλλ' ἔχεις τὸ ρόδον!

Ἀμίνη. — Ὁ Λάμιων τῆς μοὶ τὸ ἔδωκε. Μοὶ πηγαίωσιν.

Ἐρείδων (δρακιτικῶς). — Μάλιστα.

Ἀμίνη. — Σοὶ τὸ δίδω ὅμως, φίλε, ἵνα μὴ θυμώσῃς.

Ἐρείδων (λαμβάνων αὐτὸ ἀσπάζεται τὴν χειρὰ τῆς). — Πέσω θὰ φέρω ἄνθη. (Ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἀμίνη, Ἀἴγλη. Πῆτα Λάμιων

Μίγλη. — Καλὸν κάγαθὸν πτωχὸν παιδίον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ πράγματα δὲν θὰ ὑπάγουν κατ' εὐνοίαν ἢ ὑπερήφανος λαιμαργία του αὐξάνει, ὅσω περισσοτέρα τῷ δίδεις. Πρόσεξε, διότι θὰ σοῦ ἀρπάσῃ ἐπὶ τοῦ πένθ' ὅ,τι ἀγαπᾷς.

Ἀμίνη. — Νὰ μὴ τὸν χάσω, τὸ μόνον ὅπερ μὲ φρονίζει.

Μίγλη. — Ὠραία! Πᾶς τις καλῶς βλέπει, ὅτι σὺ δὲν

ἀγαπᾷ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Εἰς τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔγινε τὸ πρᾶγμα· χαρίζων τις τὴν καρδίαν του δὲν σκέπτεται τίποτε, ἐὰν δὲν σκέπτεται τὸν ἐραστήν. Ὅταν ἐκ τούτου χρόνου τούτου ἀναγινώσκωμεν παθητικὸν τι μυστήριον, πόσον τρυφερῶς οὕτως ἠγάπα, πόσον πιστὸς ἐκεῖνος ἦτο, πόσον αἰσθηματίας ὁ ἦρωας ἐκεῖνος, πόσον μάχης εἰς τὸν κίνδυνον, πόσον ἦτο ἰσχυρὸς εἰς τὴν μάχην διὰ τοῦ ἔρωτος, διαστρέφεται ὅλος ὁ νοῦς ἡμῶν, πιστεύομεν ὅτι ἐκεῖ εὔρομεν ἡμᾶς αὐτούς, θέλομεν νὰ εἴμεθα ἄθλιοι, διότι θέλομεν νὰ κατισχύσωμεν. Εἰς καρδίαν νεαρὰν εὐκόλως ἐπιδρᾷ ἡ μυθιστορία, ἀλλ' εἰς καρδίαν ἀγαπῶσαν ἐπιδρᾷ ἔτι εὐκολώτερον. Τοιοῦτοτρόπως ἀγαπῶμεν πολὺν χρόνον, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους μάθωμεν, ἐναντὶ νὰ εἴμεθα πιστοί, εἴμεθα ἐντελῶς μοιροί.

Ἀμίνη. — Πλὴν τοῦτο δὲν συμβαίνει εἰς ἐμέ.

Αἴγλη. — Ναί, εἰς τὴν λαύρα του ὁ ἀσθενὴς λέγει εἰς τὸν ἰατρὸν συχνά : δὲν ἔχω πυρετόν. Τὸν πιστεύουν. Οὐδέποτε. Μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν δίδουν αὐτῷ φάρμακα. Οὕτω δὲ πρέπει νὰ δοθῇ καὶ εἰς σέ.

Ἀμίνη. — Διὰ τὰ παιδιά ὁμιλοῦσι τοιοῦτοτρόπως, δὲν ἐμὲ φκίνεταί γελοῖον, εἶμαι παιδίον;

Αἴγλη. — Ἀγαπᾷς !

Ἀμίνη. — Καὶ σὺ ἐπίσης.

Αἴγλη. — Ναί, ἀλλ' ἀγάπα ὡς ἐγώ ! Πράϋνε τὴν θύραν, ἥτις μέχρι τοῦδε σέ ἐδίωκε ! Δύναται τις νὰ ἔσται ἡσυχος καὶ ὁμως νὰ ἀγαπᾷ λίαν τρυφερῶς.

Λάμων. — Ἴδου ἡ ταινία.

Ἀμίνη. — Πολὺ ὠραία !

Αἴγλη. — Ἐβράδυνες παρὰ πολὺ !

Λάμων. — Ἐπορευόμην πρὸς τὸν λόφον, ὅτε μὲ ἐκάλεισεν ἡ Χλωρίς. Ἐπρεπε νὰ κοσμήσω τὸν πῖλόν μου μὲ ἄνθη.

Αίγλη. — Τί σοι ἔδωκε δι' αὐτό;

Λάμων. — Τί; τίποτε! Ἄφησε νὰ τὴν φιλήσω. Πράτ-
μεν ὅ,τι θέλουν, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἕτερον λαμβάνομεν
ἐκ τῆς κόρης εἰς ἀμοιβὴν ἢ ἐν φίλημα.

Ἀμίνη (δεικνύει τῇ Αἴγλῃ τὸν στέφανον μὲ τὸν φιόγ-
κον). — Ἐχει καλῶς οὕτως;

Αἴγλη. — Ναί, δός μοι! (πρὸςβάλλει τὴν Ἀμίνην διὰ
τὸν στέφανον οὕτως, ὥστε ὁ φιόγκος πίπτει ἐπὶ τοῦ δε-
ξινοῦ ὄμου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμιλοῦσι μετὰ τοῦ Λάμωνος).

Ἄκουσον! ἔσο σήμερον λίαν εὐθυμος!

Λάμων. — Θόρυβος ἄς ἐπικρατήσῃ σήμερον! Αἰσθά-
νεται τις τὴν χαρὰν ἐξ ἡμιτείας, ὅταν τὴν αἰσθάνεται σε-
ντήν, καὶ ἐπὶ πολὺ σκέπτεται, ἐὰν ὁ φίλτατος ἡμῶν ἐπι-
πέσῃ τοῦτο, ἢ κοσμιότης ἐκεῖνο.

Αἴγλη. — Βέβαια ἔχεις δίκαιον.

Λάμων. — Μάλιστα!

Αἴγλη. — Ἀμίνη! κάθου! (Ἡ Ἀμίνη κάθεται, ἢ
ἀγλὴ θέτει ἐπὶ τῆς κόρης αὐτῆς ἄνθη ἐξακολουθοῦσα
ἐν ὁμιλῇ). Ἐλθὲ καὶ δός μοι τὸ φίλημα, ὅπερ ἔλαβες
ἐκ τῆς Χλωρίδος σου.

Λάμων (φιλῶν αὐτήν). — Εὐχαρίστως, ἀπὸ καρδίας,
ἀπὸ!

Ἀμίνη. — Δὲν εἶσθε παράδοχοι!

Αἴγλη. — Ἐὰν ὁ Ἐρσείδων ἦτο τοιοῦτος, θὰ ἦτο εὐ-
πείχη διὰ σέ!

Ἀμίνη. — Βέβαια δὲν θὰ ἦτο αὐτῷ ἐπιτετραμμένον
ἀπασθῆ ξένην κόρην.

Λάμων. — Ποῦ εἶναι τὸ ρόδον;

Αἴγλη. — Ἠναγκάσθη νὰ τὸ δώσῃ εἰς αὐτόν, ἵνα τὸν
ἐκλεῖψῃ.

Ἀμίνη. — Πρέπει νὰ ἦμαι ἀρεστὴ καὶ περιποιητικὴ.

Λάμων. — Δικαιότατα! Συγχώρησέ τον, οὕτω θέλει.

σὲ συγχωρῆ καὶ αὐτός. Ναί, ναί! παρατηρῶ καλῶς, ὅτι προσπαθεῖτε νὰ λυπηθεὶτε ἀλλήλους.

Αἴγλη (ὡς δεῖγμα τοῦ ὅτι εἶναι ἕτοιμος μὲ τὴν κόμησιν τῆς κεφαλῆς). — Οὕτω.

Λάμων. — Ὠραῖα!

Ἀμίνη. — Ἄχ νὰ εἶχον τώρα τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα θὰ μοι φέροι ὁ Ἐρείδων.

Αἴγλη. — Ἀνάμεινέ τον ἐνταῦθα. Ὑπάγω νὰ ἐτοιμασθῶ. Ἐλθέ, Λάμων, ἐλθέ μετ' ἐμοῦ! Σὲ ἀφίνομαι μόνην καὶ ἐπιστρέφομαι ταχέως.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἀμίνη, εἶτα Ἐρείδων

Ἀμίνη. — Ὡ ὁποῖα τρυφερότης, ὁποῖον ἄξιον φθόνου εὐτύχημα! Πόσον νυχόμην νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἴδω τὴν μὲν Ἐρείδωνα φαιδρὸν ἐμαυτὴν δὲ εὐδαίμονα! Ἐάν δὲν τὸν ἀφίνο νὰ ἐξασκήσῃ τόσον μεγάλην δύναμιν ἐπ' ἐμοῦ, ἐκεῖνος μὲν θὰ ἦτο εὐτυχέστερος, ἐγὼ δὲ ἤθελον ζῆ μῆλλον εὐχαριστημένη. Δοκίμασον νὰ τῷ ἀφαιρέσῃς τὴν δύναμιν ταύτην δι' ἀπαιθείας. Ὅμως πόσον θέλει ἐκραγῆ ἡ μανία του εἰς τὴν ψυχρότητά μου! Γνωρίζω τὴν ὀργὴν του, πόσον τρέμω μὴ τὴν αἰσθανθῶ! Πόσον ἀνεπιτηδεύεις, καρδιά μου, θέλεις ὑποκριθῆ τὸ δύσκολον τοῦτο μέρος! Ὅμως, ἐάν ἐπιτύχῃ ὅσον ἡ φίλη σου, ἐν ᾧ συνήθως ἐκεῖνος σὲ ἐστενοχώρει, εἰς τὸ μέλλον θὰ τὸν στενοχωρῆς σύ. Σίμερον εἶναι περίστασις, νὰ μὴ τὴν ἀφήσω νὰ παρέλθῃ θέλω ἀμέσως τώρα... Ἐρχεται! Καρδιά μου ἐνισχύθητι.

Ἐρείδων (δίδων αὐτῇ ἄνθη). — Δὲν εἶναι πολὺ ὥραια μικρά μου, συγχώρησέ με, διότι μὲ βίβην τὰ συνέλεξα.

Ἀμίνη. — Ἰκανά, ἀφ' οὗ εἶναι ἀπὸ σέ.

Ερείδων. — Τόσον ἀνθηρὰ δὲν εἶναι, ὅσον ἐκεῖνα τὰ
 ἄλλα. ἄντινα σοὶ ἤρπασεν ὁ Λάμων.

Ἀμῖνη (θέτουσα αὐτὰ ἐπὶ τοῦ στήθους). — Θέλω ἤδη
 ἀναζητῆσαι ἐδῶ, ἔθθα σὺ κατοικεῖς, πρέπει νὰ γίνῃ καὶ
 ἀνθέων τὸ ἐνδικίτημα.

Ερείδων. — Εἶναι ἐκεῖ ἡ ἀσφάλειά των . . .

Ἀμῖνη. — Πιστεύεις τάχα ; . . .

Ερείδων. — Οὐχί, δὲν πιστεύω τίποτε, φίλη μου· μό-
 ῳ φόβος εἶναι ὅ,τι αἰσθάνομαι. Ἡ πασῶν ἀγαθοτάτη
 εἶναι λησμονεῖ εἰς φαιδρὰ παιγνίδια, ὅταν διαχύνεται
 ἡ γοργὴ ἢ εὐθυμία καὶ ὁ θόρυβος τῆς ἐορτῆς, ὅταν εἰς
 τὴν ἡφρόνησιν ὑπεργορεύῃ καὶ τὸ καθῆκον διατάσῃ.
 Ἄλλοτε βέβαια νὰ ἐνθουμῆσιν ἐμὲ συχνά, καὶ εἰς τὰς
 ἀπεκδύσεις· ἀλλὰ σοὶ λείπει ἡ ἀποφασιστικότης νὰ
 ἀνταρτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς ἣν ἡ νεότης πιστεύει ὅτι
 ἀδικαιώματα, εἰάν κοράσιον ἀστεϊζόμενον ἐπιτρέψῃ
 τὴν ἄρτι. Πολὺ εὐκόλως νομίζει ἡ ματαιία αὐτῆς ὑπερη-
 φανίζεσθαι ὅτι μία διασκέδασις παιγνιώδης εἶναι φιλοφρο-

Ἀμῖνη. — Φθάνει ὅτι αὐτὴ ἐαυτὴν ἐξαπατᾷ ! Εἶναι
 ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ὅτι περὶ ἐμὲ ἔρωτολόγηται ἀναστε-
 νάζων, ὅμως σὺ μόνος ἔχεις τὴν καρδίαν μου· εἰπέ δὲ
 ἄλλοτε πλέον ; σὺ δύνασαι νὰ ἐπιτρέψῃς εἰς τοὺς καὶ
 ἄλλοτε νὰ μὲ βλέπωσι, πιστεύουν . . .

Ερείδων. — Ὅχι, δὲν πρέπει τίποτε νὰ πιστεύουν !
 αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ λυπεῖ. Καὶ γινώσκω
 ὅτι εἶσαι ἰδική μου, ἴσως ὅμως σκέπτεται τις ὅτι
 εἶναι νὰ γίνῃ εὐτυχῆς ὡς ἐγώ, βλέπων σὲ εἰς τοὺς ὀφ-
 θαλμούς, πιστεύει ἤδη ὅτι σὲ φιλεῖ καὶ θριαμβεύει πλέον,
 ἀνήμενος νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀμῖνη. — Ἐμπόδισε τὸν θρίαμβον, ἀγαπητέ μου· ἐλ-
 λει μὲ ἐμοῦ, ἄφες τοὺς νὰ ἴδωσι τὴν προτίμησιν ἣν σὺ . . .

Ἐρείδων. — Σ' εὐχαριστῶ. Σκληρὸν ἤθελον εἶναι δεχθῶ τὴν θυσίαν. Φίλη μου, σὺ ἤθελες ἐντραπή ἔχειν ἄπειρον χορευτὴν γνωρίζω εἰς τίνα δίδει κατὰ τὸν χρόνον τὴν προτίμησιν ἢ ὑψηλοφροσύνην σου; εἰς ἐκείνον ὅστις ἰσχυρὸς ῥεύει μὲ χάριν, καὶ ὄχι εἰς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ.

Ἀμίνη. — Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

Ἐρείδων (μετ' ἐπιφυλακτικῆς εἰρωνείας). — Ναι. **Ἀχ** ἀλλοίμονον ὅτι δὲν ἔχω τὸ προτέρημα τοῦ κοινῆς Δαμοιτίου τοῦ πολυμυνομένου. Πόσον ἐπιχαίρω; ἰσχυρὸς ῥεύει, αἱ!

Ἀμίνη. — Τόσον ὠραῖα, ὥστε οὐδεὶς εἶναι ὅμοιος.

Ἐρείδων. — Καὶ πᾶν κοράσιον...

Ἀμίνη. — Προτιμᾷ...

Ἐρείδων. — Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀγαπᾷ!

Ἀμίνη. — Ἴσως.

Ἐρείδων. — Ἴσως; σ'τ' ἀνάθεμα! ἀναμφιβόλως!

Ἀμίνη. — Τί μορφασμοὶ εἰν' αὐτοί;

Ἐρείδων. — Ἐρωτᾷς; μὴ δὲν μὲ ταλαιπωρεῖς; γίνω παράφρων.

Ἀμίνη. — Ἐγώ; εἰπέ μοι δὲν εἶσαι σὺ αἴτιος τῶν ἰδικῶν μου καὶ ἰδικῶν σου βασάνων; Σκληρῶς Ἐρείδων πῶς δύνασαι νὰ ἦσαι τοιοῦτος;

Ἐρείδων. — Ὀφείλω, σὲ ἀγαπῶ. Ὁ ἔρωσ μὲ διδάσκει νὰ παραπονῶμαι. Ἐὰν δὲν σὲ ἠγάπων τόσον πολὺ δὲν ἤθελον σὲ ταλαιπωρῆ. Αἰσθάνομαι τὴν τρυφεράν σου φιλίαν μου σκιρτῶσαν ὑπ' ἠδονῆς, ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου με προσμειδιᾷ, ἐὰν ἡ χεὶρ σου μὲ ψαύῃ. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, οἵτινες μοὶ ἔδωκαν τὸ εὐτύχημα τοῦτο· ἀπαιτῶ τοῦτο μόνος, οὐδεὶς ἕτερος νὰ τὸ ἔχη.

Ἀμίνη. — Καλὰ λοιπόν, τί παραπονεῖσαι τότε; Οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἔχει.

Ερείδων. — Καὶ ὅμως τοῦ ἀνέχεσθαι ὄχι πρέπει νὰ μισῆς.

Αἰνῆ. — Νὰ τοῦ μισῶ καὶ διατί;

Ερείδων. — Διὰ τοῦτο· διότι σὲ ἀγαποῦν.

Αἰνῆ. — Τί ὠραία ἀφορμὴ!

Ερείδων. — Τὸ βλέπεις, σὺ δὲν θέλεις νὰ τοῦ λυπηθῆς, πρέπει νὰ φεισθῆς αὐτῶν ἄλλως θέλει ἐλαττωθῆ ἀπόλαυσίς σου, ἐὰν σὺ δέν . . .

Αἰνῆ. — Ἐρείδων, εἶσαι πολὺ ἄδικος. Διατάσσει ἄρα γε ὁ ἔρωσ ν' ἀφήσωμεν τὰ ἀνθρώπινα; Καρδία, εἶς ἕνα ἀγαπᾷ, οὐδένα δύναται νὰ μισήσῃ. Τὸ τρυφερὸν τοῦτο αἶσθημα δὲν ἐπιτρέπει τόσον φοβερὸν πρᾶγμα, πᾶσιςτον παρ' ἐμοί.

Ερείδων. — Πόσον ὠραῖα ἀπολογεῖσαι ὑπὲρ τῆς ὑπερήφανου ψυχαγωγίας τοῦ τρυφεροῦ φύλου· ἐὰν εἴκοσι ἀπὸ γονυπετῶσι, τοὺς εἴκοσι ν' ἀπατῶσι! Σήμερον εἶμι μίξ μεγάλη ἡμέρα, ἣτις τρέφει τὴν ὑπερηφάνειάν σου, σήμερον θέλεις ἴδη τινάς, οἵτινες ὡς θεᾶν σὲ τιμῶν ἔτι δὲ νεανιῶν τινῶν καρδίαί θέλουσι φλεγῆ διὰ τὴν μίξ; θέλεις εὖρη ἀρκοῦντα βλέμματα δι' ὅλους τοὺς ἄστρους. Ἐνθυμήσου με, ὅταν τὸ σμήνος τῶν μωρῶν σὲ ἀπατῆ. Εἶμαι ὁ μέγιστος! Ὑπαγε!

Αἰνῆ. — Φεῦγε, ἀσθενὴς καρδία! Νικᾷ. ὦ σεῖς ἀπὸ τῆς ἀπαιτίας! Ζῆ ἄρα ἵνα μοῦ ταρασσῇ πᾶσαν διασκέδασιν; Ἐξ- κλονθεῖ μένουσα ἡ δυστυχία μου, διὰ νὰ μὴ παύσῃ τὸ πᾶν; (Πρὸς τὸν Ἐρείδωνα). Τὰ ἐλαφρὰ τοῦ ἔρωτος καὶ καθιστᾷς βερὺν ζυγόν, μὲ βασιανίζεις ὡς τύραννον καὶ ἐγώ; σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη! Μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀπόκτητα ἀποκρίνομαι εἰς τὴν μανίαν σου, εἰς πάντα ἡμέρας καὶ ὅμως δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος. Καὶ τί δὲν ἀπὸ τῆς ἀπαιτίας! Ἄχ! οὐδέποτε σοὶ ἐξαρκοῦσι. Σὺ ἐπιζητεῖς ἀπὸ τῆς ἀπαιτίας τὴν σημερινὴν διασκέδασιν! Λοιπὸν καλῶς, ἰδοὺ

τὴν ἔχει; (Ρίπτουσα τοὺς στεφάνους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ὤμου, προβαίνει προσπεποιημένως ἠσύχω βίβλιον). Δὲν εἶναι ἀληθές, Ἐρείδων μου; οὕτω πως με βιάσαις ἀγαπητότερον, ἢ πρὸς ἐορτὴν κεκοσμημένην; παρῆλθεν ὁ θυμὸς σου; Δὲν βλέπεις! δὲν με προσβιάσαις! εἶσαι ἐξωργισμένος κατ' ἐμοῦ;

Ἐρείδων (πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς). — Ἄναισχύνομαι καὶ μετανοῶ! σύγγνωθι, σὲ ἀγαπῶ! ὕπαγε εἰς τὴν ἐορτὴν.

Ἀμίνη. — Ἀγάπη μου, θὰ μείνω παρὰ σοί, μετὰ δὲ ἄλλα ἄς διέλθωμεν τὸν χρόνον.

Ἐρείδων. — Ἀγαπητὴ μοι φίλη, ὕπαγε!

Ἀμίνη. — Ὑπαγε, φέρε τὸν αὐλὸν σου.

Ἐρείδων. — Ἀφ' οὗ τὸ θέλεις!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ἀμίνη. — Φαίνεται μὲν λυπημένος, κρύφα ὅμως ἀγάλλεται. Ἡ πρὸς αὐτὸν τρυφερότης ματαίως χάνεται. Ἄρά γε ἡ θυσία αὕτη τὸν συγκινεῖ; Φαίνεται ὅτι οὐδὲν τὸν συγκινεῖ· τὸ ἐκλαμβάνει ὡς καθήκον. Τί θέλεις; δὲν τυχῆς καρδία; γογγύζεις, πιέζεις τὸ στήθος τοῦτο. Ἡμῶν ἀξία τοῦ πόνου τούτου; βεβλῆως ἦσο ἀξία! Πιστεύεις ὅτι δὲν παύει τοῦ νὰ σὲ λυπῇ, καὶ ὅμως δὲν παύει ν' ἀγαπᾷ. Δὲν τὸ ὑποφέρω πλέον! Ἄ! ἀκούω ἐκείνην τὴν μουσικὴν. Σκιρτᾷ ἡ καρδία μου, ὁ πόνός μου κενεῖται. Θέλω! Τί μοῦ συνθλίβει τόσον τὴν περιφρονηθεὶς καρδίαν! Πόσον φοβοῦμαι. Ὀρμητικαὶ φλόγες τήκουσι τὴν καρδίαν. Ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐορτὴν! Ἄχ, ἐκεῖνος με ἀνταρτίζει! Ταλαίπωρον κοράσιον! ἰδοὺ ὅποια εἶναι ἡ τύχη τοῦ ἔρωτος. (Ρίπτεται ἐπὶ τῆς χλόης; καὶ κλάει). Ἐπειδὴ δὲ ἔρχονται οἱ ἄλλοι, ἀπεμάσσει τοὺς ὀφθαλμούς.

αὐτὴ ἐγείρεται). Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, ἰδοὺ ἔρχονται, πρόσον
 ἔλθουτι μὲ χλευάσῃ! μὲ περιγελάσῃ!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἄμινη, Αἰγλή, Λάμων

Αἰγλή. — Τάχυνον! ἡ πομπὴ προχωρεῖ! Ἄμινη!
 Πῶς; δακρύεις;

Λάμων (ἀνεγείρων τοὺς στεφάνους). — Οἱ στέφανοι;

Αἰγλή. — Τί εἶναι πάλιν; τίς σοὶ ἀφήρπασεν αὐτοὺς
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς;

Ἄμινη. — Ἐγὼ!

Αἰγλή. — Δὲν θὰ ἔλθῃς μεθ' ἡμῶν;

Ἄμινη. — Εὐχαρίστως, ἐὰν μοὶ ᾔτο ἐπιτετραμμένον.

Αἰγλή. — Καὶ τίς ἄρα γὰρ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σοὶ
 παρήρπῃ τι; Ἐλθὲ καὶ μὴν ὀμιλῆς τόσον μυστηριωδῶς!

Ἄμινη. — Ἦν εἶται ἐνώπιον ἡμῶν ἐντροπαλή. Μὴ ὁ Ἐρσίδων;

Ἄμινη. — Ναὶ αὐτός!

Αἰγλή. — Τὸ προεῖδον. Μωρὰ, τὴν ὁποίαν ἡ ζημία
 οὐ κάμνει φρονιμωτέραν! Τῷ ὑπεσχέθῃς ἴσως ὅτι θέ-
 λαι; νὰ μείνῃς παρ' αὐτῷ, ἵνα διέλθῃς τὴν ὥραίαν ταύ-
 ταν ἡμέραν μὲ ἀναστεναγμούς; Δὲν ἀμφιβάλλω, φίλη
 μου, ὅτι τοιοῦτοτρόπως τὸν εὐχαριστεῖς. (Μετὰ σιωπὴν,
 ἀθ' ἣν ποιεῖ τῷ Λάμωνι νευμά τι). Ὅμως σὺ φαίνε-
 ται καλλίτερα, ἐὰν φορέσῃς τὸν στέφανον. Ἐλθὲ φήρσέ
 τον, ἰδοὺ! καὶ τοῦτον ἐπικρέμασ' ἐδῶ ἐπάνω! Ἔώρα
 ἴσως ὥρατος; (Ἡ Ἄμινη ἴσταται πρὸς τὴν γῆν τοῦς
 ὀφθαλμοῦς; ἔχουσα ἐστραμμένους καὶ ἀφίνει τὴν Αἰγλήν
 ἀσπολῆται. Ἡ Αἰγλή ποιεῖ σημείον τι τῷ Λάμωνι).
 Ὅμως ἄχ, ὁ χρόνος παρέρχεται· πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς
 τὴν πομπήν!

Λάμων. — Μάλιστα! Εἰς τὰς διαταγὰς σου κα-
μου μικρά.

Ἀμινη (ἐστενοχωρημένη). — Ὑγιαίνετε!

Αἶγλη (ἀπερχομένη). — Ἀμίνη! Λοιπὸν δὲν θὰ εἶ-
θης μεθ' ἡμῶν! Τάχυνον!

Ἀμίνη (προσβλέπουσα αὐτοὺς τεθλιμμένη σιωπᾷ).

Λάμων. — Λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Αἶγλης ὅπως
πέλθη μετ' αὐτῆς. Ἄχ, ἄφες τὴν λοιπὸν νὰ κάμῃ ὅ
θέλει! Ἐκ τοῦ θυμοῦ μ' ἔρχεται ν' ἀποθάνω. Χάρων
λοιπὸν πρέπει νὰ καταστρέψῃ τὸν ὠραῖον χορὸν! Τὸν χο-
ρὸν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ αὐτῆ μόνον τὸν εἰς
ὅπως πρέπει ἤλπιζον εἰς αὐτήν, τώρα ἐπέρχεται εἰς
νοῦν της νὰ μείνῃ εἰς τὸν οἶκον! Ἐλθέ δὲν θέλω πλὴν
νὰ τῆ εἶπω τι.

Αἶγλη. — Παραμελεῖς τὸν χορὸν σύ! Ναί, εἶσαι γο-
ρὶς ἄλλο ἀξία οἰκτιρμοῦ, διότι ὁ χορὸς εἶναι ὠραῖος. Ἐ-
χε ὑγείαν! (Ἡ Αἶγλη θέλει ν' ἀσπασθῇ τὴν Ἀμίνη
ἥτις περιβάλλουσα τὸν τράχηλον αὐτῆς, κλαίει).

Ἀμίνη. — Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω.

Αἶγλη. — Κλαίεις;

Ἀμίνη. — Οὕτω κλαίει ἡ καρδία μου καὶ στενοχω-
ρουμένη μὲ θλίβει. Ἐπιθυμῶ, Ἐρείδων, πιστεύω, σὲ μίαν

Αἶγλη. — Ἦξιζε, ἀλλ' ὅμως ὄχι! Τίς θέλει μ-
σῆση τὸν φίλτατον; πρέπει μὲν νὰ τὸν ἀγαπᾷς, ὅ-
μως καὶ ν' ἀφίνης νὰ σ' ἐξουσιάζῃ. Τὸ εἶπον ἤδη
πολλοῦ. Ἐλθέ μεθ' ἡμῶν!

Λάμων. — Εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὴν ἐορτήν!

Ἀμίνη. — Καὶ ὁ Ἐρείδων;

Αἶγλη. — Ὑπαγε λοιπὸν! ἐγὼ μένω. Πρόσεξε, καὶ
λαί ζωγρηθῆ καὶ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ. Εἰπέ δὲν ἤθελες χαρ-

Ἀμίνη. — Ἀμέτρως.

Λάμων. — Λοιπὸν ἐλθέ! Ἀκούεις ἐκεῖ τοὺς αὐλοῦς;

ὠραίαν μελωδίαν ; (Λαμβάνει τὴν Ἀρίνην ἀπὸ τὴν
καὶ ἄδει καὶ χορεύει).

Αἴγλη (ἄδουσα). — Καὶ ἐὰν ὁ φίλτατος ζηλοτύπως
λοπῆ, παραπονῆται δι' ἓν νεῦμα, δι' ἓν μειδιάμα,
δι' ἀπιστίαν σᾶς ἐνοχλῆ, περὶ παλιμβουλίας ὀμιλῆ . . .
ἄδετε καὶ χορεύετε, τότε μὴ τὸν ἀκούετε. (Ὁ Λά-
συμπαρέλκει τὴν Ἀρίνην εἰς τὸν χορόν).

Αἴνη (ἀναχωροῦσα). — ὦ φέρε αὐτὸν μετὰ σοῦ.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Αἴγλη, εἶτα Ἐρείδων

(αὐλὸν καὶ ἄσματα εἰς τὰς χεῖρας φέρων).

Αἴγλη. — Καλὰ λοιπόν ! Ἄς ἴδωμεν ! Τόσον ἤδη
ἐκον νύχου μὴ νὰ εὔρω περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν, ἵνα
εἰς μετάνοιαν τὸν ποιμέναν. Σήμερον θέλει πληρω-
θῆ ἡ εὐχὴ μου· περίμενε, καὶ θέλω σὲ διδάξῃ ! Νὰ σοὶ
ἴδω τίς εἶσαι· καὶ ἔπειτα ἐὰν τὴν ταλαιπωρῆς . . . Ἐρ-
ταί ! Ἀκουστον Ἐρείδων !

Ἐρείδων. — Ποῦ εἶναι αὕτη ;

Αἴγλη. — Πῶς ; ἐρωτᾷς ; ἐκεῖ μετὰ τοῦ Λάμωνός
ἐνθα αὐλοῦσιν.

Ἐρείδων (ρίπτει κατὰ γῆς τὸν αὐλὸν καὶ σχίζει τὰ
ματὰ) — Κατάρατος ἀπιστία !

Αἴγλη. — Μαίνεσαι ;

Ἐρείδων. — Καὶ πῶς νὰ μὴ ἐκμανῶ, ἀφοῦ ἡ ὑποκρί-
σις μὲ μειδιῶν πρόσωπον ἀφαιρεῖ τοὺς στεφάνους ἀπὸ
κεφαλῆς καὶ λέγει : Δὲν χορεύω ! Ἀπήτησα ἐγὼ
σοῦ ; Καὶ ὦ ! (Κρούει μὲ τὸν πόδα καὶ πετᾷ τὰ σχι-
σμένα ἄσματα).

Αἴγλη (ἐντεινούσα τὴν φωνήν). — Ἐπίτρεψόν μοι ὅ-
νὰ ἐρωτήσω : τί δικαίωμα ἔχεις σὺ νὰ τῇ ἀπαγο-

ρεύης τὸν χορόν; Θέλεις λοιπὸν καρδία, πλήρη σὲ ἔρωτος, οὐδεμίαν ἄλλην εὐτυχίαν, ἢ μόνην τὴν σου νὰ αισθάνεται; Νομίζεις ὅτι ἡ πρὸς πᾶσαν ἀπίσιν ἔφεσις ἡρεμεῖ, εὐθὺς ὡς ἡ στοργὴ τὴν καρδίαν κόρης πληρώσῃ; Ἀρκετὸν εἶναι, ὅτι σοὶ ἀφιεροῖ τὰς ῥίστας ὥρας, μετὰ σου εὐχαρίστως μάλιστα διέρχεται ἀποῦσα δὲ σκέπτεται σέ. Διὰ τοῦτο εἶναι μωρία, νὰ τὴν λυπῆς αἰωνίως· δύναται νὰ ἀγαπᾷ τὸν χορόν, παίγνια καὶ ὅμως πάντοτε νὰ σὲ ἀγαπᾷ.

Ἐρείδων (σταυρῶν τὰς χεῖρας βλέπει πρὸς τὰ ἄνω)
— Ἄ!

Αἴγλη. — Εἰπέ μοι, πιστεύεις ἄρα γε, ὅτι τοῦτο ἐστὶν ἔρωτος, εἴαν τὴν κρατῆς παρὰ σοί; ὄχι· τοῦτο εἶναι δουλεία. Ὅταν ἔρχεσαι, αὕτη σέ, μόνον σὲ ὀφείλει νὰ βλέπῃ τὴν ἑορτὴν εἴαν ὑπάγῃς, αὕτη ὀφείλει ἀμέσως μετὰ σὲ ν' ἀπέρχεται ἐκείθεν· εἴαν διστάζῃ, παροχρῆμα ἐπισκεπτεται ὁ ὀφθαλμὸς σου· σὲ ἀκολουθεῖ λοιπὸν, πολλὰ μὲν μὲν μένει ἡ καρδία της ὀπίσω.

Ἐρείδων. — Πάντοτε μάλιστα!

Αἴγλη. — Ἀκούει τις ὅμως καὶ ὅταν ἡ παραπίπτει σὺν ὁμιλῇ. Ὅπου οὐδεμίαν ἐλευθερίαν ὑπάρχει, φονεύει πᾶσα ἡδονή. Τοιοῦτοι λοιπὸν εἴμεθα. Τὸ παιδίον ἐκκλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν. Ἐάν τῷ εἴπωσι: ψάλλε μὲν λοιπὸν, θορυβεῖται καὶ σιωπᾷ. Ἐάν τῇ ἀφήσῃς ἐλευθερίαν, δὲν θέλει σὲ ἐγκαταλείψῃ, εἴαν ὅμως πράττῃς ἄλλο τι, πολὺ κακὰ πρόσεξε, θέλει σὲ μισήσῃ.

Ἐρείδων. — Ἐμὲ νὰ μισήσῃ!

Αἴγλη. — Κατ' ἀξίαν. Δράττου τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ δὸς σεαυτῷ τὴν εὐτυχίαν γνησίας στοργῆς! Διὰ μόνον τρυφερὰ καρδία, ὑπὸ τῆς ἰδίας θερμότητος ἐπινοημένη, δύναται νὰ ἦναι σταθερά, αὕτη μόνον δύναται πράγματι νὰ ἀγαπᾷ. Ὁμολόγησον, γινώσκεις ἄρα γε,

τὸ πτηνόν, ὅπερ ἐν κλωβῷ κρατεῖς, σοὶ εἶναι πιστόν.

Ἐρείδων. — Οὐχί.

Αἴγλη. — Ἄλλ' ἐὰν ἐλεύθερον πετᾶ εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ κήπους καὶ ὅμως ἐπιστρέφει ;

Ἐρείδων. — Ναί, καλὰ ! τότε τὸ εἰξεύρω.

Αἴγλη. — Ἡ ἡδονή σου δὲν θέλει πολλαπλασιασθῆ, ὅταν ἴδῃς ὅτι τὸ ζωάριον, ὅπερ τόσον πιστῶς σὲ ἀγαπᾶ, ἐν ᾧ γνωρίζει τὴν ἐλευθερίαν, ὅμως σὲ δίδει τὴν προτίμησιν ; Καὶ ἐπιστρέφει ποτὲ ἢ ἐρωμένη σου ἀπὸ τινος ἐροτῆς, ἔτι ὑπὸ τοῦ χοροῦ συγκεκινημένη καὶ ζητεῖ σέ· τὰ ὄμματα τίς προδίδουσιν, ὅτι ἡ διασκέδασις οὐδέποτε εἶναι πλήρης, ἐὰν σὺ, ὁ φίλτατός της, σὺ ὁ μόνος ἀγαπητός της δὲν ἦσαι παρών· ὅταν σοὶ ὀρκίζεται, ἐν φίλημα ἀπὸ σοῦ εἶναι μείζον ἢ ἀπόλαυσις χιλίων ἐροτῶν· δὲν εἶναι τότε ἄξιος φθόνου ;

Ἐρείδων. — (συγκεκινημένος) ὦ Αἴγλη !

Αἴγλη. — Φοβοῦ μὴ ἐκραγῇ ἡ τῶν Θεῶν ὀργή, ἀφοῦ εὐτυχέστατος τὴν εὐτυχίαν του τόσον παραγνωρίζει. Ἄγε λοιπόν ! Ἔσο εὐχαριστημένος, φίλε ! Ἄλλως οἱ θεοὶ ἐκδικοῦσι τὰ δάκρυα τῆς κόρης, ἣτις σὲ ἀγαπᾶ.

Ἐρείδων. — Ἐδυνάμην καὶ μόνον νὰ συνειθίσω νὰ βλέπω, ὅτι τίς εἰς τὸν χορὸν τῆ θλίβει τὰς χεῖρας, αὐτὸς μὲν βλέπει αὐτήν, αὐτὴ δὲ ἄλλον. Ὅσακις τοῦτο παλλογίζωμαι, ἐκ τῆς στενοχωρίας παρὰ μικρὸν διαρρήγνυται ἡ καρδιά μου.

Αἴγλη. — Ἐ ! ἄφες ταῦτα διὰ πάντα ! οὐδὲν σημαίνει. Μάλιστα ἐν φίλημα δὲν εἶναι τίποτε !

Ἐρείδων. — Τί λέγεις ; τίποτε, ἐν φίλημα ;

Αἴγλη. — Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ αισθάνεται τίς ἐν τῇ καρδίᾳ πολὺ, ἐὰν θέλῃ νὰ σημαίνῃ κάτι τι. Ὅμως, ἄλλοις νὰ τὴν συγχωρήσῃς ; Διότι, ἐὰν θυμώνης, δι' οὐδὲν ἔνεται νὰ χαίρῃ.

Ἐρείδων. — Ἄχ φίλη !

Αἴγλη — (κολακεύουσα). Μὴ τὸ πράττης, φίλε μου ! σὺ εἶσαι τόσον καλός. Ἐχε ὑγείαν ! (λαμβάνει τὴν χεῖρα αὐτοῦ) — Σὺ εἶσαι διάθερμος.

Ἐρείδων — Πάλλει τὸ παφλάζον αἷμά μου.

Αἴγλη. — Ἐτι ἐκ τῆς ὀργῆς ; Ἄρκετά ! Σὺ τὴν συνχώρησες. Σπεύδω τῶρα πρὸς αὐτήν. Μετὰ τρόμου θὰ ἐρωτήσῃ περὶ σοῦ. Θὰ τῇ εἶπω : Εἶναι ἀγαθός ! καὶ ἑλὴ ἡσυχάσῃ· ἡ καρδία του θέλει πάλλη τρυφερώτερα καὶ θερμότερον θὰ σὲ ἀγαπᾷ. (Προσβλέπει αὐτὸν μετὰ πάθους).

Πρόσεξε θὰ σὲ ζητήσῃ εὐθὺς ὡς ἡ ἐορτὴ παρέλθῃ, καὶ διὰ τῆς ἐπιζητήσεως αὐτῆς θέλεις γίνῃ πάντοτε ἀγαπητότερος αὐτῇ. (Ἡ Αἴγλη καθιστᾷ ἑαυτὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον χαριεστέραν, ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ Ἐρείδων λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς τὴν ἀσπάζεται). Καὶ ἐπὶ τέλους σὲ βλέπει ! ὦ ὅποια στιγμὴ ! Θλίψον αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους σου καὶ αἰσθάνου ὅλην σου τὴν εὐτυχίαν ! Ἡ νεᾶνις χορεύουσα γίνεται ὠραιότερα· ἐρυθραὶ παρειαί, στόμα μειδιῶν ἀποπνέει, κρημαμέναι πλόκαμοι πίπτουσι περὶ τὸ πάλλον στήθος, ἐγενῆς χάρις, καθὼς φεύγει εἰς τὸν χορὸν, περιβάλλει γυλιαπλασίως τὸ σῶμα, αἱ πεπληρωμένα ἀρτηρίαί φλέγονται καὶ κατὰ τὴν τοῦ σώματος αἰώρησιν φαίνεται ἐντεινόμενον πᾶν νεῦρον ζωηρότερον (ὑποκρινομένη ἀβρᾶν τινα θέλξιν, πίπτει ἐπὶ τοῦ στήθους του· ὁ Ἐρείδων περιβάλλει αὐτὴν διὰ τοῦ βραχίονός του). Ἡ ἡδονὴ τοῦ νᾶ ἴδῃ τις τοῦτο, κατὰ τὴν ὑπερβαίνει τὴν παροῦσαν ; Σὺ δὲν ἔρχεσαι εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ δὲν αἰσθάνεσαι τὴν συγκίνησιν.

Ἐρείδων. — Παρὰ πολὺ τὴν αἰσθάνομαι, ὦ φίλη, εἰς τὸ στήθος σου ! (Πίπτει περὶ τὸν τράχηλον τῆς Αἴγλης καὶ φιλεῖ αὐτήν, δεχομένην τοῦτο. Εἶτα ὀπισθοχωρεῖ ἔ

Αἴγλη βήματά τινά καὶ ἐρωτᾷ μετὰ πανούργου φωνῆς·

Ἄγαπᾷς τὴν Ἀμίνην;

Ἐρείδων. — Ὡς ἐμὲ αὐτόν!

Αἴγλη. — Καὶ δύνασαι νὰ μὲ φιλῆς; ὦ ἀνάμεινον μόνον καὶ θὰ τιμωρηθῆς διὰ τὴν κιβδηλίαν ταύτην. Ἄπιστε ἄνθρωπε!

Ἐρείδων. — Πῶς; Πιστεύεις ἄρά γε ὅτι ἐγώ...

Αἴγλη. — Πιστεύω ὅ,τι εἰξεύρω. Φίλε μου, μ' ἐφίλησες λίαν τρυφερῶς, τοῦτο εἶναι ἀληθές. Εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τοῦτο. Νοστιμεύεσαι τὸ φίλημά μου; Τὸ πιστεύω· τὰ θερμὰ χεῖλη ἐπεζήτουν περισσότερα. ὦ σὺ παγὼν παιδίον! Ἀμίνη, ἐὰν ἦσο ἐνταῦθα!

Ἐρείδων. — Καὶ ἂν ἦτο!

Αἴγλη. — Μόνον ἔσο ἡσυχος! Πόσον κακὰ θὰ σοὶ ἀπέβαινε!

Ἐρείδων. — Ναί, ἤθελεν ἀγανακτήσῃ. Δὲν πρέπει γὰρ μὲ προδώσῃς. Σὲ ἐφίλησα· τί δύναται ὁμοίως τοῦτο νὰ τὴν βλάβῃ; Καὶ ἐὰν ἡ Ἀμίνη ἀκόμη μὲ φιλῆ τόσον τρυφερῶς, δὲν μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ αἰσθανθῶ, ὅτι καὶ τὸ ἰδικόν σου φίλημα εἶναι τρυφερόν;

Αἴγλη. — Ἴδού, ἐρώτησον αὐτὴν ταύτην.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Ἀμίνη, Αἴγλη, Ἐρείδων

Ἐρείδων. — Οἴμοι!

Ἀμίνη. — Πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἴδω! Φίλτατε Ἐρείδων! Ἡ Αἴγλη μοὶ εἶπε νὰ ὑπάγω, παρέβην τὸν λόγον μου, μετανοῶ, φίλε μου, δὲν πηγαίνω!

Ἐρείδων (καθ' ἑαυτόν). — Ἐγὼ ἄπιστος!

Ἀμίνη. — Ὀργίζεσαι ἔτι; ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου!

Ἐρείδων (καθ' ἑαυτόν). — Τί νὰ εἶπω !

Ἀμίνη. — Ἄχ ! Εἶναι ἄξιον τῆς ἐκδικήσεως ταύτης ἐν τόσον μικρὸν ἀμάρτημα ; Ἐχεις δίκαιον ὅμως ἄφες.

Αἴγλη. — ὦ, ἄφες τον νὰ χαθῆ ! Μ' ἐφίλησε πρό-
ὀλίγου. Ἡ νοστιμάδα τῶ μένει ἀκόμη.

Ἀμίνη. — Ἐφίλησε !

Αἴγλη. — Λίαν τρυφερῶς !

Ἀμίνη. — Ἄ ! αὐτὸ εἶναι παρα πολὺ διὰ τὴν καρ-
δίαν ταύτην ! Τόσον ταχέως δύνασαι νὰ μὲ μισῆς ; Κα-
κοδαίμων ἐγώ ! Ὁ φίλος μου μὲ ἐγκατέλειψε ! Ὅστις
ἄλλα κοράσια φιλεῖ, ἀρχίζει ν' ἀποφεύγῃ τὸ ἰδικόν του.
Ἄχ ! Ἄφ' ὅτου σὲ ἠγάπησα, ἔπραξα ἐγὼ τοιοῦτόν τι ;
Εἰς οὐδένα νέον πλέον ἤτο ἐπιτετραμμένον νὰ ὀρέγεται
τὰ χεῖλη μου. Μόλις ἔδωκα ἐν φίλημα εἰς τὸ παιγι-
διον τῆς ἐνεχυριάσεως. Ἐμοῦ δάκνει ἡ ζηλοτυπία τὴν
καρδίαν τόσον πολὺ, ὅσον τὴν ἰδικὴν σου, καὶ ὅμως σὲ
συγχωρῶ, μόνον στρέψε πρὸς ἐμέ ! Ἄλλ' ὦ ταλαίπωρος
καρδία, ματαίως σὲ ὑπερήσπισα τόσον πολὺ ! Δὲν αἰσθάν-
νεται ἔρωτα πλέον, ἀφ' ὅτου τὸν προσέβαλες. Δεινῶς
ῤητορεύουσα, μάτην μοχθῶ ὑπὲρ σοῦ.

Ἐρείδων. — ὦ ὁποῖα τρυφερότης ! πόσον μὲ καται-
σχύνει !

Ἀμίνη. — ὦ φίλη, ἐδυνήθης νὰ μοὶ διαφθεῖρῃς τὸν
ἔρωμένον μου !

Αἴγλη. — Θάρρει, καλή μου μικρά ! δὲν θέλεις τὸν
χάση. Γνωρίζω τὸν Ἐρείδωνα καὶ γινώσκω πόσον πι-
στός εἶναι.

Ἀμίνη. — Καὶ ὅμως σέ . . .

Αἴγλη. — Ναὶ αὐτὸ εἶναι ἀληθές, καὶ ὅμως μὲ ἐφί-
λησε. Γινώσκω πῶς τοῦτο συνέβη, σὺ δόνασαι νὰ τὸν
συγχωρήσης. Ἴδὲ πῶς μετανοεῖ !

Ἐρείδων (πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀμίνης). —

Αμίνη! Ζωή και φῶς μου! ὦ ὀργίζου κατ' αὐτῆς! ὕ-
 σταίνεται τόσο ὠραία. Ἦμην τόσο πλησίον εἰς τὸ
 πλά της καὶ δὲν ἐδυνάμην ν' ἀντιστῶ. Ἀλλ' ὅμως
 ἀπογοιζεις τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς ἐμὲ δύνασαι νὰ τὸ
 πιστρέψης, τόσο μικρὰ ἀπόλαυσις δὲν θέλει σοὶ ἀρπάσῃ
 τὴν καρδίαν μου.

Αἴγλη. — Ἀμίνη, φίλησέ τον, διότι ὁμιλεῖ τόσο
 γλυκά. (Πρὸς τὸν Ἐρεΐδων). Ἀπόλαυσις δὲν τῆ ἀ-
 πορῆ τὴν καρδίαν σου, οὐδ' αὐτῆ σοὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἰδι-
 οτήτης. Οὕτω, φίλε, ἔπρεπε νὰ ἐκφέρῃς κατὰ σοῦ τὴν
 ἔκτασιν σου κρίσιν. Βλέπεις ὅτι ἀγαπᾷ τὸν χορὸν, δὲν εἶ-
 ναι ὅμως ἔγκλημα. (Ἀπομιμουμένη αὐτόν). Καὶ ἐάν
 τῶν νεανιῶν τῆ θλίβῃ τὰς χεῖρας εἰς τὸν χορὸν, τού-
 τῳ μὲν προσβλέποντος πρὸς αὐτήν, αὐτῆς δὲ πρὸς τὸν
 χορὸν, καὶ τοῦτο ἔτι ὡς εἰξεύρεις, δὲν σημαίνει παρὰ
 πλῆ. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θέλεις πλέον ταλαιπωρήσῃ τὴν
 Αμίνην, καὶ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃς μεθ' ἡμῶν.

Αμίνη. — Ἐλθὲ μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν ἐροστήν!

Ἐρεΐδων. — Πρέπει, ἐν φίλημα μ' ἐδίδαξε.

Αἴγλη (τῇ Ἀμίνῃ). — Συγχώρησον ἡμῖν τὸ φίλημα
 αὐτῆ! Καὶ ἐάν ἡ ζηλοτυπία ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ στῆθος
 σου πάλιν, τότε ὁμιλεῖ περὶ τοῦ φιλήματος τούτου, τὸ
 ἔκτατον τοῦτο τὸν ταπεινοῖ! Ὑμεῖς ζηλότυποι, οἵτινες τα-
 λαιπωρεῖτε τὰς νεάνιδας, ἐνθυμηθῆτε πρῶτον τὰ πα-
 ραγγήματά σας καὶ εἶτα ἔχετε τὸ θάρρος νὰ παραπο-
 νηθῆτε.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

ΘΗΡΕΣΙΑ ΑΜΠΕΛΑ

